

черно прѣститѣ, сжщо като калая. Но касите-ритѣтъ е жѣлтѣ, а тѣзи жили отѣ метални луспи тукъ сж бѣли и лѣщятѣ, като рудата, известна съ името „блестяще желѣзо“.

Тоя кжсъ оруденѣ камѣкъ наново ни спира вниманието върху следитѣ отѣ дветѣ голѣми ями. Не сж ли тѣ нѣкогашни пробни руднични шахти?

Загледвамъ Петра съ жглеца на очитѣ си.

— Съ руднични шахти се тѣрсятѣ, Петре, и днесъ златни кжсчета, а сжщо и диаманти, . .

Петъръ фюфюка на страна: той не се хваща вече на такава вждица! Но все пакъ се съгласява, да проследимъ цѣлата гориста ласчина (отде да знаемъ, може пѣкъ да попаднемъ на златото! . . .)

Вървимъ. Спира ни кжсъ черенѣ камѣкъ съ металенѣ блѣсъкъ. Кремѣкъ е, черенѣ кремѣкъ, какѣвто вече срѣщяхме около Върбовчецѣ.

Движимъ се на западѣ, по високата ласчина и стигаме края на стрѣмния лесѣ, Тукъ изѣ шубраци лжкати пѣтека и свежда дѣлбоко въ „Ионкина бара“: конѣтъ ми едвамъ може да слиза. Отсѣдамъ го и вървя. Откриватѣ се сжщитѣ златисти лески, които се превръщатѣ на дебели, тежки и корави пластове. Петъръ едвамъ успѣва да ги троши. Скоро при биене съ чука тѣ пушатѣ снопѣ изкри: сжщински златно-жѣлти кремѣци! Но по-надолу пластоветѣ почватѣ да почерняватѣ и ставатѣ крехки: чупятѣ се и съ ржка. Оче-